

Til hr. Kamal Qureshi: Vi kommer det ikke nærmere med eksemplerne, og må den og den, og hvad med bedsteførelserne. Men jeg kan huske en bemærkning i hr. Kamal Qureshis foregående spørgsmål: Nu skulle det nærmest være sådan, at danskamerikanerne ikke måtte komme til Danmark, fordi de havde for stor tilknytning til USA. Jamen der er jo ikke tale om, at nogle ikke må være her.

Jeg bemærkede også, at hr. Kamal Qureshi omtalte et ægtepar med et 3 måneder gammelt barn, som nu måtte flygte til Sverige. Jamen undskyld, de har vel opholdstilladelse i Danmark, og så behøver de jo ikke flygte nogen steder hen. Ellers boede de vel ikke i Danmark nu. Er de lige kommet til Danmark, eller hvad?

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu er det så heldigt, at en af kollegerne var så sød at række mig et papir, som er et notat om tilknytningskravet efter L 152. Ministeriet for Flytninge, Indvandrere og Integration skriver:

»... ved afvejning vil der f.eks. skulle lægges vægt på, om den herboende har haft langvarige eller hyppige ferieophold i ægtefællens hjemland.«

Det står her. Det er ikke noget, jeg står og finder på, når jeg siger, at når folk tager til Tyrkiet på hyppige ferieophold og ligger på stranden og slikker sol, betyder det rent faktisk, at de ikke må finde deres ægtefælle i Tyrkiet. Det står her i det notat fra ministeriets side, så det er ikke noget, jeg står og bruger tid på bare for at genere fru Else Theill Sørensen. Det er rent faktisk tilfældet, at de af os, der måske godt kan lide at tage til et bestemt ferieland, skal være sikre på, at vi absolut ikke kan finde på at blive forelskede i borgere fra det pågældende land.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil fortsætte hr. Kamal Qureshis tolkning og sige, at hvis den ægtefælle, man ønsker til Danmark, har haft hyppige og langvarige ferieophold i Danmark og har lært sig det danske sprog, vil det tælle stærkt med, når det skal afgøres, om man har en nærmere tilknytning til Danmark.

Første næstformand (Svend Auken):

Er der flere ordførere, der ønsker ordet? (Ophold). Så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

Nu er der blevet delt mange roser ud til Dansk Folkeparti, og der er næsten delt flere roser ud, i hvert fald fra De Radikale og SF, end jeg f.eks. er vant til at få fra mine forældre, hvis jeg har præsteret et godt resultat.

Jeg vil sige, at man må da rose ministeriet og regeringen for, at de har lavet et fantasifuldt forslag, og det har overrasket os i SF. Vi syntes, at det, man sagde under valgkampen, var slemt nok, så vi troede, at det, man ville komme med, var rigtig, rigtig slemt, og nu præsenterer man rent faktisk et forslag, som er endnu værre. Jeg synes, det er imponerende, at man har haft fantasi til at finde den ene stramning efter den anden.

For mig at se er man også fortsat lidt i den samme retning, som den tidligere regering fulgte i spørgsmålet om integrationsproblemerne. Som udgangspunkt stiller man en forkert diagnose, og så fortsætter man med en behandling efter den forkerte diagnose frem for at gå tilbage og finde ud af, hvad det egentlig var, der var årsagen til, at det hele er gået så galt, som det er gået.

For at bekæmpe patriarkalske forældre i forbindelse med tvangsægteskaber opfører man sig fuldstændig som nogle patriarkalske politikere og siger: Hvis du ikke er fyldt 24 år, er du ikke i stand til at vælge din ægtefælle, og hvis du ikke finder én på Fyn eller i Jylland eller på Sjælland, kan du ikke få lov til at bo i Danmark, og så fremdeles. Man fortsætter simpelt hen med at fratage danske borgere deres ret til at finde ægtefæller andre steder end inden for landets nationale grænser. Det synes jeg simpelt hen er dybt beklageligt, og det er chokerende og dybt uforståeligt, at et liberalt parti kan stå bag et så drastisk indgreb i danske borgeres personlige frihed.

Det skægge er, at man fortsætter den kurs, som Jyllands-Posten også skrev om for ca. 14 dage siden i sin søndagsudgave: man påstår, at man laver de indgreb for at beskytte mennesker mod tvangsægteskaber. Hvornår har unge nydanskere med anden etnisk baggrund bedt om de indgreb som beskyttelse? Hvordan kan det være, at den ene organisation efter den anden, som består af unge nydanskere, tager afstand fra de indgreb og siger: Det er ikke det, vi har brug for, det er ikke det, vi ønsker? Hvorfor bliver man ved med at sige, at man laver de indgreb af hensyn til deres egen beskyttelse, når de